

F. t. l. om miljøbeskyttelse.

høver at blive undergivet en meget enkel behandling i forbindelse med godkendelsessagen, medens andre vil kræve meget indgående behandling under medvirken af særlig teknisk sagkundskab. Det vil være mest hensigtsmæssigt at lade denne art af sager, der må tillægges den største betydning i miljøbeskyttelsen, blive afgjort af myndigheder, der omfatter et sådant område, at den fornødne sagkundskab kan udnyttes bedst muligt. Man har derfor foreslået, at afgørelse om godkendelse i henhold til §§ 35-38 træffes enten af amtsrådet eller af kommunalbestyrelsen, således at ministeren i bekendtgørelsesform efter forhandling med de kommunale organisationer fastsætter, hvilke sager der afgøres af amtsrådet. Den praktiske hovedregel vil herefter blive, at de mest komplicerede sager afgøres af amtsrådene, medens kommunalbestyrelsen meddeler godkendelse i de hyppigst forekommende sager og derfor i langt de fleste enkeltssager. På denne baggrund har man i forståelse med Amtsrådsforeningen i Danmark og Kommunernes Landsforening ændret bestemmelsen således, at kommunalbestyrelsen, der skal afgøre de fleste enkeltssager, nævnes i bestemmelsens stk. 1, medens amtsrådet nævnes i stk. 2. For amtskommunernes samt Københavns og Frederiksberg kommuners egne virksomheder træffes afgørelse om godkendelse af ministeren for foreningsbekæmpelse, hvilket ikke klart fremgik af forslag I. Bestemmelsens stk. 3, som ikke var optaget i forslag I, tilsigter at præcisere dette.

Ved udarbejdelsen af de i stk. 2 nævnte regler må der som nævnt indgå overvejelser over, hvorvidt der indgår mere komplicerede processer i virksomheden, således at bedømmelsen forudsætter en særlig sagkundskab. Navnlige virksomheder, der frembyder særlige spildevandsproblemer eller har et stort vandforbrug, bør som hovedregel godkendes af amtsrådet, idet dette har et særligt ansvar for beskyttelsen af vandløb m. v., jfr. kapitel 4 og vil blive tillagt kompetence med hensyn til vandindvindingstilladelser, jfr. forslaget til lov om ændring af vandforsyningsloven. Der bør samtidig lægges vægt på, om de emissioner, der typisk er forbundet med den enkelte virksomhedskategori uden større vanskeligheder vil kunne reguleres efter generelle regler, ligesom antallet af virksomheder inden for den enkelte kategori må spille en rolle. Amtsrådet bør meddele godkendelsen i tilfælde, hvor emissionerne har en større geografisk rækkevidde, hvor spørgsmålet om virksomhedens placering har en nær sammenhæng med den fysiske planlægning, samt hvor kommunalbestyrelsen vil være mindre egnet til at træffe afgørelse, f. eks. fordi kommunalbestyrelsen selv er ansvarlig for virksom-

heden. Det sidstnævnte tilfælde har betydning for f. eks. forbrændingsanstalter.

Når beslutningsmyndigheden herefter placeres hos de folkevalgte råd og ikke hos særlige uafhængige organer, hvor embedslægen enten var medlem eller blev indkaldt til møderne, har man fundet det hensigtsmæssigt at sikre embedslægens bistand i sager om miljøbeskyttelse.

I forslag I var som stk. 3 optaget en bestemmelse om pligt for amtsrådet og kommunalbestyrelsen til, forinden afgørelse om godkendelse blev truffet, at indhente en erklæring fra vedkommende embedslæge. I indeværende folketingssamling fremsættes lovforslag om ændring af embedslægevesenet (forslag til lov om embedslægeinstitutioner m. v.). I lovforslaget understreges embedslægernes pligt til at medvirke bl. a. ved løsningen af opgaver i forbindelse med miljøbeskyttelsen. Efter de stedfundne drøftelser med de kommunale organisationer, samt ud fra erkendelsen af at miljøbeskyttelsesopgavernes varetagelse måtte hvile på en bredere sagkundskab end den udelukkende hygiejniske, jfr. de almindelige bemærkninger til lovforslaget, har man ikke ment at burde fastholde den særlige pligt for de kommunale råd til at indhente en udtalelse fra embedslægen i godkendelsessagerne, jfr. herved også bemærkningerne til § 58.

Siden lovforslagets 1. fremsættelse har embedslægeforeningen over for ministeriet for foreningsbekæmpelse erklæret sig enig i, at høring af embedslægen i henhold til §§ 39 og 58 ikke bør institueres som en pligt i selve loven; embedslægen bør dog fortsat yde bistand i miljøbeskyttelsessager, ved f. eks. deltagelse i møder og udvalgsarbejde, og have pligt hertil i det omfang, som angives i embedslægelovgivningen.

Til § 40.

Denne bestemmelse svarer indholdsmæssigt til § 18 i forslag I. For at tydeliggøre bestemmelsens omfang er der i stk. 1, 1. pkt., henvist til §§ 35-38. I stk. 2 bestemmes, at ansøgning skal indgives til kommunalbestyrelsen, men man har fundet det overflødig at præcisere, at det skal være kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor den pågældende virksomhed, anlæg eller indretning er eller ønskes placeret.

Under behandlingen af en godkendelsessag må virksomhederne på eget initiativ tilvejebringe og fremkomme med de tekniske og økonomiske oplysninger, der er nødvendige for en bedømmelse af sagen, jfr. i øvrigt bestemmelsen i § 52 om oplysningspligt. Det kan tænkes at blive praktisk, at der udarbejdes særlige formularer til brug ved udfærdigelse af ansøgninger.